

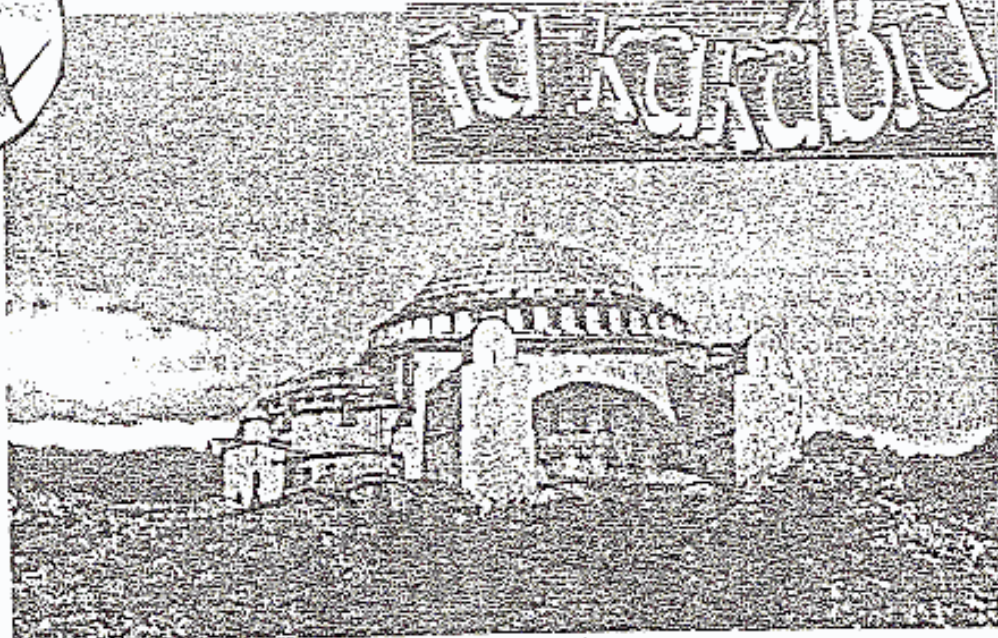

ΤΑ ΑΚΑΘΑ

ΤΗΣ ΕΤ.2

Μάης '97

Ετος 5^ο

ΠΗΡΑΝ ΤΗΝ ΠΟΛΗΝ...

Με ζούρα και με ζούρα κόυζετε να περάσει κι ο
ο Μάης και μια από τις βερπές του Μέρης, στις
29, αουόστους Μέρια στις θάρνες αυγές να χτυπάει
Αιτηγία η καφάνα πεζάχνησαν οι χριστιανοί από
του ύπου κόυχου κι Μέρια είναι ζώνη, θάρια για τη
χριστιανείων κίνηση. Στην Μίση της Ευαγγελίας, ένας
Μεγάλος δίκτος κόυχουαί Σεζά Σερβιά δυο Μεγάλες
Αλφινάδες με τα Μέρια κρένια. Απάνω στην ψιδή
Γάχαρη που ήταν ευεπαφμένα τα κόυχουαί, είχαν
σημάδια με Σεφλουδισίους Μορδαρόφικα και με
καυτά, τ' όνομα του κερνού: ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΠΑΠΑΙΟΠΟΥΛΟΣ. Τέτοια δίκτη Μέρια, τέτοια Μέρια
Ζητηγία, του κόυχουαί και πάντων οι Αγαθούς
της Πόλης. Στέκονται οι χριστιανοί γύρω από το δι-
κου τα κόυχουαί κι άμαζαν τη κερνίση κερνίση.
Αυόμα κι ο κερνίση Μιχαήλ είχαν έρθει.
- Ας πάω στην Ευαγγελία, είχε θα βγότει, ήτσι, ήτσι.

ο αδελφός μου ο Σάουδος.

Νιώθωτε αναριασμένος πάλιν για την ευημερία
είμαι αναθεωρεί τα πράγματα του κεφαλοκέντρου του
βρα βία, δεν ήθελε να δει και να χαρτεζήσει
και να. Μπορεί ο χλεμνουιάρης αυτός ο Σά-
ουδος να αναλάβει η θάγει παρτός Πόλης
και παλιωροσύνη και εφάρη; . . . . .

Αγαφια κόντα οι φατμοειές υιο Αντροποδίζης εγράφει
έμερε στον Τζωποο κωνετών Μιχάλης πιαζήντε εφούρηζε
το κωιτέο του, που μου φιάς είναι ιδρώει υι άνοιξε τα
μαρά του εφούρητα βία, κωιζε. Είσε του αδελφί του
υ ανεβαίνει ετο αφιλό εραβίδι, δίπλα στον θρόνο του
Αντροποδίζη και να βγαίει από τη μέγα ζώνη του κωνετού
του έβα βάλσο καρδιά. Κουλουριάσιντε η καρδιά του κωνε-
τών. Μιχάλη και περιφνε. Ο Σάουδος άρχισε να μιλάει ετι
αρχη κωιρίζε, έθηκε, έρε και δεν άνουζόταν η φωνή του τα
βιά-εφα ζεζαίνουσαν, βέζωτε ο δαίμορ παραμάτιο και θοφό
οι κερνάω της Αγίας-Σοφίας ζέζωαι βέζωσιντε ευημερία
τε εερεπό μοιράγραφιο διοραβί... Ξε κωιρίθω τα κωιρίθω
της Πόλης είβα, κωιρίθω μπορεί να κωιρίθω υιο κωνε-
υπότοπος κωιρίθω δίαζε ανάω από το δίωο τα κωιρίθω
όδοι του είδω, ζέζωτος είβαζα βέζω ετα κωιρίθω και ετα
δι βία, και κωιρίθω από την εραία Πόλη. Ο κωνετών
άνουζε να η ερίνε ζώνη φλόγα ο Τζωπος; Πως κωιρίθω
τα ζωιρίθω αυρά και τα κωιρίθω υι η κωιρίθω
ζώνη φλόγα; Κι όζω εγράφει ο Τζωπος ετο κωιρίθω της Πα-
ζιάς ετο ζέζω και άνουζε τα χέρια και τις φώζε;
«Μην κωιρίθω, αγία Δέσπονα, κωιρίθω κωιρίθω με κωιρίθω
και υ πόρ, κωιρίθω κωιρίθω θάυει!» . . . . .

N. Κωιρίθω

(Ο κωνετών Μιχάλης)

Χρύθα
Πόλης

Τραχούδι του λαού για την άλωση της Πόλης
Σηραίνει ο Θεός, σηραίνει η γη, σηραίνει τα επουράνια,
σηραίνει κι η Άγια Ξοφιά, το μέγα μοναστήρι,
μέ τετρακόσια σηραντρα και εξήνταδύο καρπάνες,
κάθε καρπάνια και παπάς, κάθε παπάς και διάκος,
Υάλλει Ξερθά ο βασιλιάς, Ξέξια ο πατριάρχης,
κι απ' την πολλή τη ψαλμουδιά εισιόντανε οι κολόνες.
Μα μπούνε στο χερουθικό και να 'βγει ο βασιλέας,
φωτή τους ήρθε εβ' ουφανού κι απ' αρχαγγελού στόρα:
«Πάψετε το χερουθικό κι ας χαρλώσουν τ' άγια,
παπάδες πάρτε τα ιερά κι εσείς κεριά σθιστείτε,
γιατί είναι θέλημα Θεού η Πόλη να τουρκέψει.
Μόν' στείλτε λόχο στη φραγκιά, να 'ρθούν τρία καράβια,
το 'να να πάρει το έταυρό, και τ' άλλο το Βαχδέλιο
το τρίτο, το καλύτερο, την Άγια Τράπεζά μας,
μη μας την πάρουν τασκυλιά και μας την χαχάρισουν»
Η Δέσποινα ταράχηκε και δάκρυσαν οι εικόνες.
«Ξώπασε, κυρά Δέσποινα, και μην πολυδακρύσεις.
Πάλι με χρόνους με καιρούς πάλι δικά μας είναι».

Τη λέρε και:

Επειδή πήρε τη θέση της Ρώμης.

Επειδή ήταν χτισμένη σε επτά λόφους.

Επειδή ήταν έδρα των βασιλέων.

Έτσι την έλεξαν απλά και σύντομα.

Επειδή πίστευαν ότι τη φρουρούσε ο Θεός.

Από το όνομα του ιδρυτή της.

_____

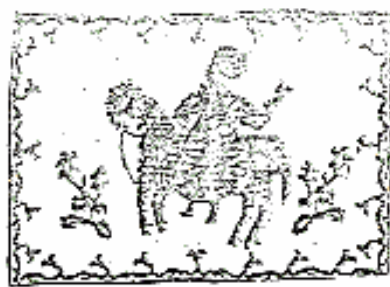
_____

_____

_____

_____

_____

19 η Μαίαν Νύερα Καβέτων Παριδων

Ηρ γεφυρωσούμε την Ισοπρια της παριδας μας, θα δούτε
αμέσρνες εετιδες με παλέμους. Αμέσρνες ετιδες με
αγώνες, με νιες μα και με πέρες.

Γνωρίσε η παριδα μας, ο Γιος της, μεγάλες εόξες
φεάνοντας στο γερύθ του παλιεκού, μα και παλαά χρόνια
ευδαβίας, και ασβασίας.

Κατάφερνε όμως πάντα μέσα απ' τα ευτορήματα να χείρει
παλάτια, να ορθώνει και να γερνέσαι παλι απ' την αρχή.
Ξεμίντσε εγα-εργά και μέσα στον αγώνες πολλών εών
κατάφερε το υπέρος το Ελληνικό να επευταθεί
απ' την Πελοπόννησο και Ισπερά την Ηπειρ την Θεσσαλία
την Μακεδονία και τη Θράκη. Παλι αγρότερα προσαρτήθηκαν
στην Μήκερα Ελλάδα τα Επειρήσια τα Αωδευάρια και
η Κρήτη. Έχει εσπίσσαν τα ευτορά της Ελλάδας.

Έτσι οριοθετήθηκε το υπέρος μας. Όμως νέρα απ' τα ευτορά
νέρα απ' αυές, εις νότις γραβιές που απρίσαν τον
υέρο υπάρχουν υάνοιοι Έλληνες. Άνθρωποι που είναι αδέρφια
μας και που κααδιδάσσαν απ' την ανάνθρωπη παλαάς φρεάς
ευνήιτες να μείρουν έγω απ' τα ευτορά. Αυσοί είναι οι
Έλληνες στην Μ. Ασίας, της Κων/πολης και της Β. Ηπειρου
και της Β. Κύρου.

Όμως αυσοί οι άνθρωποι που οτιότες εώρα και ζουν υαα
στο γέρη υπηριχία δεν έπρωαν ποτέ να οιοθίνοντο Έλλη...

Όπου οι τριεταξίτες μας αμέσως έλαβαν τον Κ. Ράιμ και τον
 Β. Μπρίφου θα βρούμε ανθρώπους να μιλήσουν Ελλάδα και
 θα βρούμε ανθρώπους να προσέχουνται από την στιγμή που είχαν
 ποσό ευκαταφρόνηση στον κόσμο τους. Κρατώντας μας στην ψυχή τους
 την ιδέα της πατριδας Ελλάδας και ζουν με τον πόθο να
 ζήσουν ελεύθεροι. Να μπορούν να φωνάξουν πως είναι Έλληνες.
 Να το φωνάξουν χωρίς να πληρώσουν γι' αυτό όπως βλέπουμε
 να συμβαίνει συχνά.

Η πατριδα μας δεν πρέπει να ξεχνά αυτούς τους
 Έλληνες. Πρέπει να αγωνιστούμε ώστε αυτοί οι άνθρωποι
 να ζουν αξιοπρεπώς.

Πρέπει να απαιτήσουμε από τους γύρω μας σεβασμό
 στην ελληνική μεροληψία, σεβασμό στην θρησκεία μας και στην
 πολιτιστική μας κληρονομιά.

Κι αυτός πρέπει να υποστηρίξουμε όλοι ότι Ελλάδα
 υπάρχει και έγω από τα άκρα όπου υπάρχουν άνθρωποι που
 η καρδιά τους χτυπά Ελλάδα.

Ας χαραχτεί στη μνήμη μας αυτή η μέρα η 19η Μαΐου για
 να μη θρηνηθούμε για να και άλλες χαμένες πατριδες

Χρήστος Ρουσσός

Σήμερα 5 Μαΐου 1997 παίρνουμε συνέντευξη από την Αποστο-
λίδου Διαλεχτή, πρόσφυγα από την Μικρά Ασία το 1922.

Ε: Γιατί ηρώ' μας πόσε γενιές θες;

Α: 1908, γενιές θες την Προύσα, χωριό Κελέθεν.

Ε: Πόσοι Έλληνες ζούσαν εκεί και πόσοι Τούρκοι;

Α: Μετ' το χωριό Τούρκοι δεν υπήρχε. Ζούσαμε 350 οικογένεια,
όλα την είχαμε, εμπόρους, δασκάλους, παπά, μοναστήρι, όλα
την είχαμε.

Ε: Κι ο πρόεδρος και η διοίκηση ήταν όλοι Έλληνες;

Α: Όλοι ήταν Έλληνες.

Ε: Είχατε και σχολείο;

Α: Είχατε, είχατε σχολείο, όμως μετά που άναψε ο πόλεμος, έμεινε
το σχολείο.

Ε: Πότε ηρίθου;

Α: Το 1914 ζούσαν ηρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Ε: Εσύ ηήγες σχολείο;

Α: Όχι, εμένα με βάλανε 8 χρονών να δουλεύω στα μεταφοργεία.

Ε: Ο παππούς ηήγε σχολείο;

Α: Πήγε ως την τετάρτη τάξη.

Ε: Οι Τούρκοι από τα γύρω χωριά ηώς σας έβλεπαν; Από τις
άλλες πόλεις ερχόταν στο χωριό;

Α: Όλο βορόματαν, σήμερα θα 'ρθουν να μας βράζουν αήριο
θα 'ρθουν.

Ε: Έχετε απειλές, δηλαδή από τους Τούρκους;

Α: Ναι, ερχόταν αυτάρες από τα γύρω βουνά. Μέχρι που ξέσπασε ο πόλεμος με τους Έλληνες που ήρθαν από την Ελλάδα. Τότε έγινε μεγάλος εμφύλιος. Άρχισε ο μεγαλύτερος περιζωμμός των Ελλήνων. Όσοι γλίτωσαν μαζί και εμείς με τα 5 μωρά αδέρφια μου, φεκαθή στο Λίβανι. Επειτα ήρθαν τα ελληνικά μαρβία και μας έφεραν στην Ελλάδα. Όσοι έμειναν εφάπτεσαν από τους Τούρκους. Μας τα ήρθαν όλα, όλα ζήτεια, χωράφια, περιουσίες που είχαμε εκεί από χιλιάδες χρόνια πριν. Ο πατριός μας ηολέμπε στην πρώτη γραμμή τους Τούρκους.

Ε: Τι έχεις να ευχηθείς στους νέους;

Α: Εύχομαι να μην δειτε ποτέ πόλεμο, να μάθετε γράμματα και να φυλάτε καλά την Ελλάδα. Να έχετε πάντα ειρήνη.

Οι λέξεις μεταφέρθηκαν όπως ακριβώς τις είπε η γιαγιά Αποφεται

Πινδώνης Αθωάσιος
Αποφεταιίδης Γιάννης

ΕΝΑ ΠΟΝΤΙΑΚΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ.

Ένα πουλί, καλόν πουλί, ερχαίν' από την Πόλην,
οὐδ' ἔσ' ἀπέλια κόνεψεν, οὐδ' ἔσ' ἀπεριβόλα,
ἐπήξεν καὶ ν' εἰσέψεν καὶ ἔσ' τοῦ Ἡλίου τοῦ κότερου
ἔδειξεν ε' ἕνα το φερόν ἔσ' τοῦ αἵματος θουερέμου
ἔδειξεν ε' ἄλλο το φερόν, καρτεῖν ἔχει γραμμένον
Από ναυεῖς κ' ἀνέχωνται, οὐδ' ὁ μητροπολίτης
ἕνα παιδί, καλόν παιδί, ἐρχεται καὶ ἀναχυνῶθει.
λεῖτ' ἀναχυνῶθ' θεία κλαίει, θεία κρούει τὴν καρδίαν.

«Αἰλί εἰς, καὶ βάλ' εἰς πάρθεν' ἡ Ρωμανία».

Μοιρολογίου τὰ εἰρηθῶς, κλαίγ' ἡ τὰ μοναχῆρια.

κ' αἰ Γιάννης ὁ χρυσόκομου κλαίει δερνοποῖται.

«Μη κλαῖς, μη κλαῖς, Ἄ Γιάννη μου, καὶ δερνοποῖσάσαι».

- Ἡ Ρωμανία ἔπεραθεν, ἡ Ρωμανία πάρθεν

- Ἡ Ρωμανία κ' αὐ ἔπεραθεν, αὐθεὶ καὶ φέρει ἡ ἄλλο.

Πάνου Εὐαγγελία

